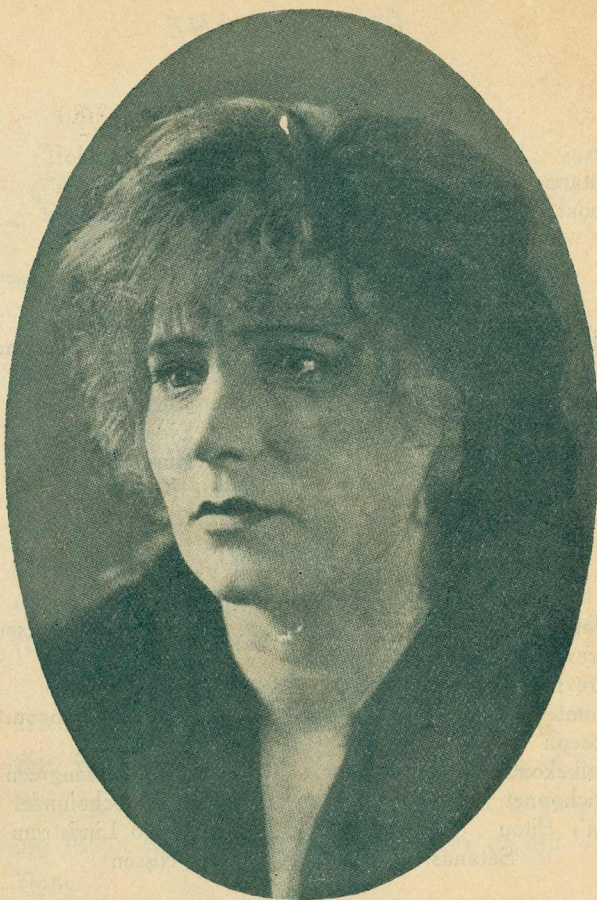

75

*Blade af Satans
Bog*

25 Øre

PERSONERNE

1. Fortælling:

Judas.

Jesus	Halvard Hoff
Satanas	Helge Nissen
Judas	Jacob Texière

2. Fortælling:

Den spanske Inkvision.

Don Gomez de Castro	Hallander Hellemann
Isabella	Ebon Strandin
Don Fernandez	Johannes Meyer
José	Bjørn Halldén
Grev Manuel	Hugo Bruun
Satanas	Helge Nissen

3. Fortælling:

Den franske Revolution.

Marie Antoinette	Tenna Frederiksen
Grev de Chambord	Viggo Wiehe
Grevinde de Chambord	Emma Wiehe
Komtesse Geneviève de Chambord ..	Jeanne Tramcourt
Joseph	Elith Pio
Folkekommissæren	Emil Helsengreen
Michonnet	Sven Scholander
Fa'r Pitou	Viggo Lindstrøm
Satanas	Helge Nissen

4. Fortælling:

Den røde Garde.

Paavo	Carlo Wieth
Siri	Clara Wieth
Rautaniemi	Carl Hillebrandt
Korporal Matti	Christian Nielsen
Satanas	Helge Nissen

SAALEDES BERETTER LEGENDEN OM SATANAS:

Og GUD sagde til Satanias:

Du, som var min Lysets Engel, se, du faldt, fordi du vilde, hvad jeg ikke vilde. I din Trods fristede du de Menneſſer, jeg ſkabte i mit Billede, til Graftald fra mig!

Og GUD dømte Satanias: Du ſkal fortsætte dit onde Værk mod Menneſſenes Børn. Gaa ud imellem dem, tag deres Skikkelse paa dig og frift dem til at gøre mod min Vilje!

Og GUD forbandede Satanias og ſagde: Men vid: for hver, der falder for din Friſtelse, ſkal forbandeſen over dig forlænges med et Hundrede Solhverv. Men for hver, ſom ſtaar dig imod, løſes du for et Tusind Aar af din Dom.

Gaa og fortsæt dit onde Værk!

JUDAS

VOR første Fortælling foregaar i Jerusalem i de sidste Dage, Jesus levede her paa Jorden. Jesu Forkyndelse havde vakt de Skriftkloges Forargelse, og Satanas, der fandt Jordbunden beredt for sin onde Sæd, paatog sig en Farisæers Skikkelse og opsøgte K a i p h a s, i hvis Palads Præsterne og Folkets Ældste var forsamlede Andendagen før Paaske. Rygtet om den store Prophet, der kaldte sig Guds Søn, og som øvede mærkelige Undergerninger, havde som en Løbeild bredt sig over Landet, og Præsterne frygtede med Rette for, at Jesus vilde undergrave deres Magt over Folket og styrte Israels ærværdige Templer i Ruin. Den F r e m m e d e har derfor let ved yderligere at ophidse Stemningen mod Jesus, og da han fortæller, at Folket efter Lazarus' Opvækkelse hylder ham som en Konge, slaar Forbitrelsen ud i lys Lue.

og de kræver alle som med een Mund, at Kaiphas skal lade Jesus gribe og ihjelslaa.

Men for ikke at vække Uro i Folket, maatte det ske med List, og endnu manglede den, der skulde forraade Jesus og udlevere ham til hans Fjenders Dom.

Da gaar Satanas til J u d a s, frister ham og indpoder Tvivlen i hans Sjæl: H a n har lovet dig et Messiasrige, men han er ikke Guds Søn — han er kun et Menneske — en Bedrager. — Hans Dom er fældet. Han maa dø, og det vil være Israels Gud en velbehagelig Gerning at overgive denne falske Profet i Retfærdighedens Hænder.

Tvivlen og de onde Tanker slaar Rod i Judas' Hjerte, og han bliver Ypperstepræsternes villige Redskab.

Timen kommer Hin Nat i Gethsemane, da Jesus i menneskelig Angst for Dødens Komme beder med sine Disciple, forraader Judas den store Mester og giver ham i hans Fjenders Vold.

Men Satanas — den faldne Engel, hvis hele Higen gik ud paa atter at finde Naade for den Almægtiges Øjne, — han saa med Sorg sit onde Værk fuldbragt.

Og Herrens Befaling lød:

Gaa — og fortsæt dit onde Værk!

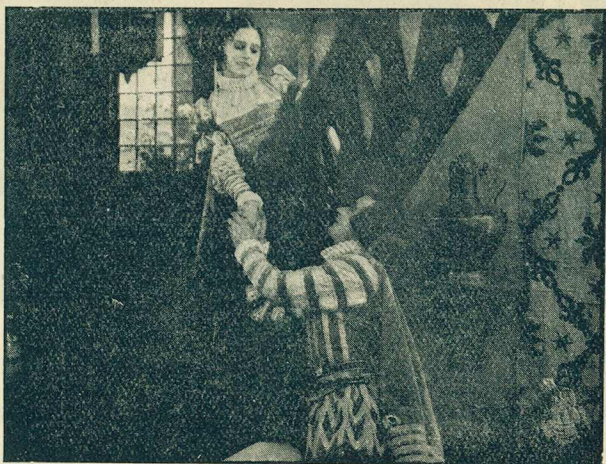

DEN SPANSKE INKVISION

DET 16. Aarhundrede, Uvidenhedens, Overtroens og den religiøse Fanatismes Tidsalder, hører til et af de mørkeste Afsnit i de menneskelige Vildfarelsers Historie. I Spanien befandt Inkvisitionen sig paa denne Tid paa Højdepunktet af sin Magt, og talløse er Beretningerne om de Rædselsscener, der udspillede i Inkvisitionens Torturkamre, hvor Bøddlerne med djævelsk Opfindsomhed søgte at tilføje deres ulykkelige Ofre de frygteligste Pinsler — i Religionens hellige Navn.

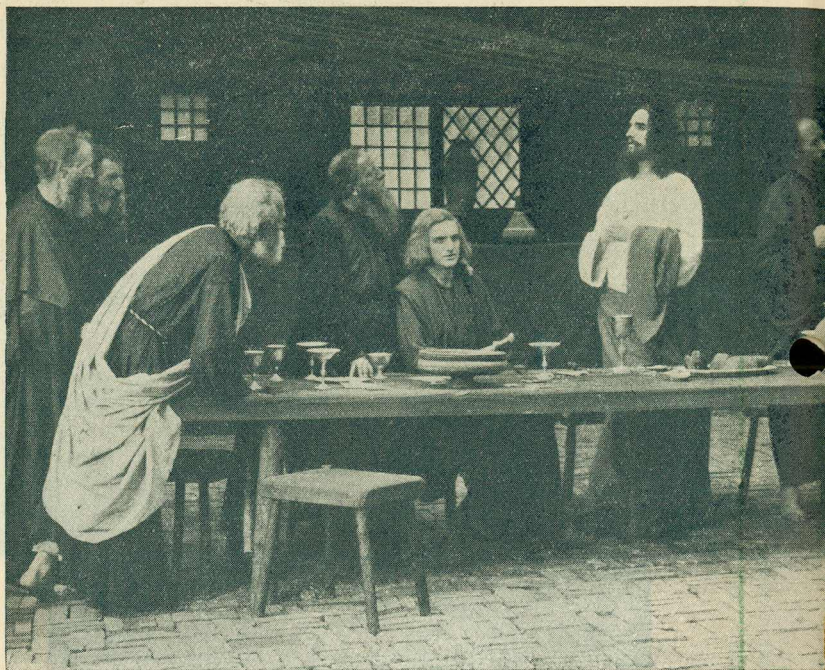
I Sevilla lever Adelsmanden Don Gomez de Castro et stille og tilbagetrukket Liv — ivrig sysselsat med Studiet af de ædle Videnskaber: Astronomi og Astrologi, som han til sin egen Glæde dyrker med Flid. Paa Slottet bor den lærde Munk, Don Fernandez y Argote, som underviser Don

Gomez' Datter Isabella i Historie og Matematik men Munkekutten beskærmer ham ikke mod den Fare, deres daglige Samvær rummer for hans Hjertes Fred. Med dyb Førtvivelse kæmper Don Fernandez mod den syndige Kærlighed til den skønne Isabella. Han paalægger sig selv de strengeste Bodsøvelser, og alligevel kan han ikke ud-slette hendes Billede af sine Tanker eller beherske den

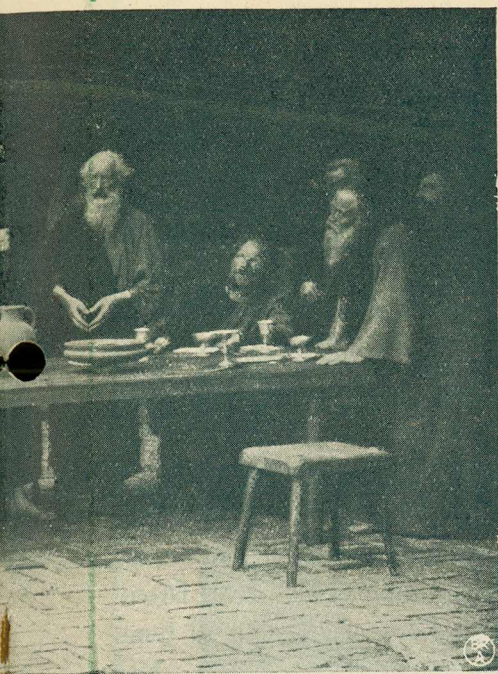
heftige Attraa, der har bemægtiget sig hans Sind. Paa samme Tid, som Isabellas Fætter, den unge Grev Manuel de Herrera, kommer hjem fra Krigstjenesten for at tilbringe nogle Uger paa Slottet, forlader Munken Don Gomez' Hus og stiller sig i Inkquisitionens Tjeneste. Hans Sjæl fortæres af Længsel, men han tør ikke længere leve i hendes Nærhed og kæmpe mod en Fristelse, der er stærkere end hans Tro.

For Grev Manuel og Isabella, som elsker hinanden med Ungdommens Glød, glider Dagene hen som en Leg, indtil

Afskedstimen slaar, og den unge Mand maa drage af Sted til Krigstjenesten — lidet anende, at Don Gomez' Hus trues af en uafvendelig Ulykke.

Hushovmesteren Don José betragter sin Herres astrologiske Studier som Djævlens Værk og angiver ham for Storinkvisitoren, der straks fælder Dommen: Den, der giver sig ud for at kunne læse Guds Vilje i Stjernerne, er en Kætter — og en Kætters Datter er ogsaa Kætter! Det bliver Don Fernandez' første Hverv at fængsle dem begge og føre dem i Sikkerhed bag Inkquisitionens Mure. Er det end en tung Pligt for Munken at overgive den Kvinde, han elsker, til Pinsel og Død, saa maa han dog gøre det, thi han har viet sin Sjæl til Inkquisitionens Tjeneste. Men da det, efter at den uskyldige Isabella har

Scenebillede

fra

Filmens

første Fortælling:

JUDAS

været stedt for Storinkvisitoren, paalægges ham at fortsætte Forhøret i Torturkamret, gyser han tilbage i Angst og Rædsel — over for denne Kvinde er han ikke sig selv mægtig.

Storinkvisitoren — Satanas selv i menneskelig Skikkelse — slaar hans Betænkeligheder til Jorden og døver hans Samvittighed: Hvad angaar Kætterskens Legeme mig, naar blot hendes Sjæl frelses!

I flammende Lidenskab tager Don Fernandez sit værgeløse Offer i Besiddelse — og S a t a n a s har paa ny bragt en Menneskesjæl til Fald.

DEN FRANSKE REVOLUTION

DEN store franske Revolution betegner en ny Tids Frembrud. Efter Aarhundreders Undertrykkelse rejste Folket sig og afkastede Trældommens Aag, men Masserne forblindedes af Sejrsrus og Hævnfølelse, og under det store Opgør, hvor alle Lidenskaber var sluppet løs, blev der begaaet utallige Skændelsgerninger og udgydt meget uskyldigt Blod paa Frihedsrepublikkens Alter.

Den 21. Januar 1793 var Ludvig den 16des Hoved faldet for Guillotinen, og Folket krævede nu Marie Antoinettes Død. I August Maaned samme Aar førtes Dronningen en tidlig Morgen fra sit Fængsel i Temple til Conciergeriet, kaldet »De Dødsdømtes Fængsel«, og her maatte hun underskrive en »Kvittering« som Bevis for, at hun var bleven rigtig afleveret til Conciergeriets Fangevogter. En Maaned senere — den 5te September 1793 — vedtog Konventet i Paris den frygtelige Lov om en Revolutionsarmé, som i smaa Afdelinger, medførende Guillotiner, skulde berejse Frankrigs Provinser for at fængsle eller henrette alle »mistænkelige Personer«. Disse flyvende Domstole, der havde Myndighed til paa staaende Fod at afsige og eksekvere Dødsdomme, lededes af en Folkekommissær, til hvem man kun stillede det ene Krav, at han ikke maatte kende til Barmhjertighed. Og dermed indlededes Rædselsperiodens frygteligste Tid. — — —

En Eftermiddag genlyder Chambord Slotsgaard af det ildevarslende Raab: *Guillotinen kommer!* Den gamle Grev de Chambord, der har søgt at hjælpe Frankrigs ulykkelige Dronning til Flugt, véd, at hans Dødsdom

allerede er fældet, og hans første Tanke er at faa sin Hustru og Datteren Geneviève i Sikkerhed. Tjeneren Joseph Silvert lover at staa dem bi, og samme Nat flygter de bort fra Slottet. Efter en farefuld Rejse slipper de et Par Dage senere i god Behold ind i Paris, hvor det lykkes de to Damer at holde sig skjult i Gaden St. Antoine under Navnet Grandet.

I det urolige Paris træffer Joseph sammen med en Jakobiner, Erneste Durand, der tidligere har været Tjener hos Grev de Chambord, men som nu med Liv og Sjæl er optaget af de nye politiske Idéer og hører til Jacobinerklubbens ledende Mænd. Han vækker Josephs Interesse for Revolutionens Sag, og takket være Vennens store Indflydelse varer det ikke længe, førend den unge Tjener er en af Jakobinernes mest betroede Folk.

Imidlertid lever »Borgerinde Grandet« og hendes Datter stadig skjult i Byen, og skønt Joseph nu tilhører Revolutionen, lader han dog ingen Dag gaa hen uden at besøge sit tidligere Herskab — draget af Genevièves Skøn-

hed og fortryllende Ungdom. Han elsker og tilbeder hende, men mangler Mod til at aabenbare sit Hjertes Følelser, maaske mest fordi, han forstaar, at det er en haabløs Kærlighed. Indtil en Dag Erneste Durand — S a t a n a s — gætter hans Hemmelighed og giver ham en djævelsk Indskydelse: Hvorfor frier han ikke til Pigen? Han har vel Midler til at t v i n g e hende Guillotinen!

Men Joseph lider en dyb og bitter Skuffelse. Geneviève nærer det oprigtigste Venskab for ham, der har været deres trofaste Beskytter, men m e r e end Venskab mellem dem kan der aldrig blive Tale om

Allerede samme Aften bliver Grevinde de Chambord og Datteren angivet for den offentlige Anklager, Fouquier-Tinville, og denne skarpsindige Dommer opdager snart, at det er Joseph, der har vist Republikken Troskab ved at forraade de Kvinder, som blindt stolede paa hans Venskab. Den ulykkelige Geneviève lover ham, før hun slæbes til Skafottet, at hun trods alt vil tilgive ham og velsigne ham i sin Dødsstund, hvis han vil hjælpe den dødsdømte Dronning til Flugt. Men S a t a n a s vinder paa ny Sejr. I et Øjebliks saaret Forfængelighed glemmer Joseph Hensynet til Marie Antoinettes Skæbne og bryder det hellige Løfte, han har givet Geneviève.

Tre Kvinders Tillid har han svigtet. Tre Menneskeskæbner har han forødt. Satanas har naaet sit Maal — S a t a n a s, som maatte lyde Gudsdommen og friste Menneskene til Fald.

DEN RØDE GARDE

VOR sidste Fortælling foregaar i Finland i vore Dage. Fra Rusland havde den røde Revolution som en hær-
gende Brand banet sig Vej over den finske Grænse og
kastet det ulykkelige Land ind i Borgerkrigens Rædsel. —

I Foraarsmaanederne 1918 raser Kampen ved den
lille By Hirola, som delvis er besat af de Røde. Det lyk-
kes de Hvide at oprette Telefon- og Telegrafforbindelse
mellem Hovedkvarteret og Byens Jernbanestation, hvis
Bestyrer, Paavo, er en god Patriot. Paavo er tillige en
lykkelig Mand, thi hans herlige Hustru, Siri, er en god og
opofrende Kvinde, der trods Krig og Elendighed formaar
at gøre Hjemmet lyst og smilende for Manden og Børnene.
Ingen skulde ane, at det netop bliver Siris glade Smil og
kønne Øjne, der kalder Ulykken ned over dem, og dog vil

Skæbnen det saaledes. En ung Bondeknøs, Rautaniemi, er blevet heftig forelsket i Paavos unge Kone og søger ved Bønner og Trusler at erobre hende fra Manden, men da Siri stadig afviser ham med kold Foragt, beslutter han i desperat Hævnfølelse at tage Oprejsning for Nederlaget ved at angive Manden for de Rødes Domstol.

De Rødes Leder er den russiske Munk Iwan — S a t a n a s i menneskelig Skikkelse. Iwan er ilet sine finske »røde« Brødre til Hjælp mod »den hvide Gardes Blodhunde«, og naar han taler i Hirolas Skolestue, som han har ladet indrette til Foredragssal, er han altid omgivet af en andægtig Tilhørerskare. Rautaniemi har kæmpet en haard Kamp med sin Samvittighed, men en ubetvingelig Magt fører ham mod Skolestuen, og fra det Øjeblik, han træder over Tærskelen, er hans Skæbne beseglet — han bliver med Liv og Sjæl den røde Bandes Mand.

En Uges Tid senere, umiddelbart efter, at det sidste

Tog har passeret Hirola, finder en vigtig Raadslagning Sted i de Rødes Kvarter. Rautaniemi har røbet, at de Hvide har slaaet Telefon- og Telegrafledninger over til Stationen og foreslaar at overrumple Paavo og tvinge ham til at lokke de Hvide i et Baghold. Snart efter drager Iwan med en Afdeling til Stationen, hvor Paavo øjeblikkelig overmandes. De Røde formaar dog ikke at tvinge ham til at handle mod sin Samvittighed, og Iwan giver uden Skaansel Ordre til at lade ham skyde i den nærliggende Skov. Iwan søger da at friste Siri til at telegrafere en falsk Melding til de Hvides Kvarter, men endskønt hun har set sin elskede Mand blive slæbt bort af Bøddlerne, og den djævelske Munk truer med at lade hendes Børn myrde, saa har den lille, heltmodige Kvinde dog Kraft til at modstaa Fristelsen, — hellere vil hun ofre sit eget Liv og alt, hvad hun ejer og elsker, end være Forræder mod Finlands Sag.

Imidlertid tager Begivenhederne en for de Røde ugunstig Vending, og Paavo, der takket være en ung Kvindes Tapperhed er undsluppet Døden, vender med en Afdeling af de Hvide tilbage til sit Hjem, men det er for sent, Siri har allerede fuldbyrdet sit store Offer og givet sit Liv for Finlands Skyld

Siris enkle Heltegerning har løst Satanas for 1000 Aar af hans Forbandelse. — Men den Dom, Herren forkyndte, staar skrevet med Evighedens Skrift og tvinger Satanas frem mod nye Maal, nye Skæbner.

